

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In quo tractatur de Ministro Sacramento Pœnitentiæ. Item de Sacramentis
Extrema Unctionis, & Ordinis

Bosco, Jean a

Lovanii, 1672

Concl. II. Episcopus potest absolvi à suo Confessario ab omnibus illis casibus, à quibus ipse licitè absolvit suos subditos. Consimiliter Superior Regularis, nisi specialiter id ei sit prohibitum. ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73429)

possint submitti jurisdictioni Episcoporum, renuntiando privilegium exemptionis quoad hoc, & sic absolvi ab eisdem. Sic ille.

19. Quia autem opposita sententia magis mihi placet, ideo respondeo ad illa, quæ hoc loco allegat, & dico, Conc. Trident. sess. 24. de Reform. c. 6. ubi concedit Episcopis potestatem absolvendi ab hæresi occulta, nullam facere mentionem Inquisitionis vel Inquisitionum, sed dumtaxat officii seu jurisdictionis Episcopalis, quam cum participant Prælati Regulares, quod propter eam conceditur Episcopis, etiam debet censi concessum, propter eandem, Prælati Regularibus.

20. Nec bene sequitur: Vicariis Episcoporum, habentibus jurisdictionem ordinariam, non est restituta supradicta jurisdictione; ergo etiam non est restituta Prælati Regularium: quia Prælati Regularium non sunt Vicarii Episcoporum, sed quasi Episcopi suorum subditorum. Et aliunde sufficienter erat proviſum subditis Episcoporum per hoc, quod solis Episcopis erat restituta illa jurisdictione. Non sic Religiosis seu subditis Prælatorum Regularium, quia licet possent se subjicere jurisdictioni Episcoporum, renuntiando privilegio exemptionis, non tamen sine consensu Prælatorum, & sine gravi damno regularis disciplina; quia præberetur Religiosis vagandi occasio. Ergo plane conveniebat; ut etiam Prælati Regularium supradicta jurisdictione restitueretur. Ergo restituta est; quoniam Summi Pontifices in suis concessionibus & privilegiis plurimum volunt favere bono Religionis, & quieti personarum Regularium; ut patet ex Bulla Pii V. supra allegata.

Quæstio restat; an sicut Episcopi & Prælati Regularium alios possunt absolvere à casibus occultis, Pontifici reservatis, ita etiam ab eisdem casibus à proprio Confessario possint absolvi? Resolutio erit

CONCLUSIO II.

Episcopus potest absolvi à suo Confessario ab omnibus illis casibus, à quibus ipse licite absolvit suos subditos. Consimiliter Superior Regularis, nisi specialiter id ei sit prohibitum. Ut etiam confiteri extra Ordinem, & suis subditis dare illam potestatem.

21. Non quæro hic de casibus reservatis ab ipsis Episcopis vel aliis Prælati; quia nemo potest suum peccatum reservare; sic enim

seipsum ligaret, nec posset confiteri cui vellet, cum tamen hoc ipso quod reservat, possit non reservare, & per consequens unicuique dare potestatem ab illo peccato absolvendi: ergo ipse potest confiteri cui vult; ergo respectu proprii peccati nulla est reservatio.

De quo ergo hic disputatur? Respondeo; de illis casibus, qui à Pontifice v. g. sunt reservati Episcopis, vel à Generalibus sunt reservati Provincialibus, aut à Provincialibus Guardianis &c. Unico verbo, quaritur, an Episcopi vel alii Prælati possint absolvi à propriis Confessariis; à casibus eis commissis per Trident. supra; si enim ab illis possint absolvi, æque, si non magis, ab aliis. Quia aliquid speciale apparet in his casibus, eò quod Concil. dicat, Episcopos posse absolvere delinquentes quoscumque sibi subditos, nemo autem est subditus sibi ipsi.

Hoc dubium, inquit Suarez, disp. 30. sect. 2. n. 15. propositum fuit Romæ in Congregatione Cardinalium sub his verbis: *An Episcopo in aliquod delictorum, de quibus hoc capite, prolapsò, liceat ad se absolvendum proprium Confessarium deputare cum eadem auctoritate, quam ipse posset ex eodem capite in sibi subditos exercere.* Responsum autem fuit; *Congregatio censuit id Episcopo licere.*

Cumque Congregatio non distinguat inter casum hæresis, & alios casus, neque nos distinguere debemus; est ibi dicatur, Absolutio ab hæresi Episcopis tantum, & non eorum Vicariis permilla. Hoc enim intelligitur de Vicario respectu subditorum, non vero respectu ipsius Episcopi: nam proprius Confessarius eadem auctoritate potest absolvere Episcopum, quæ ipse Episcopus potest absolvere suos subditos.

Ex quo evanescit difficultas, supra proposita ex illis verbis: *Delinquentes quoscumque sibi subditos.* Quamvis enim Episcopus non sit subditus sibi, est tamen subditus in foro Pœnitentiæ proprio Confessario; cur ergo non possit illum delegare vel deputare pro seipso? Ex hac enim Declaratione liquet, illam potestatem non tantum datam esse pro sibi subditis, sed etiam pro seipso, id est, reservationem Papalem ablatam esse ab his casibus occultis. Et ideo respectu Episcoporum non reputati ut reservata, sed ut comprehensa sub clausula generali eligendi Confessorem ex jure communi cap. fin. de Pœnit. & remiss. de quo supra egimus.

Quapropter existimat Suarez supra, Confessorem sic electum, ad absolvendum Episcopum ab his casibus, non habere illam potestatem delegatam ab ipso Episcopo eligente, sed immediatè à Papa ex vi juris communis. Sed parum refert à quo habeat, dummodò reverà habeat, ita ut Episcopum validè & licitè ab illis absolvat. Si à casibus commissis à Trident. etiam ab aliis, quia eadem est ratio; neque illa responsio Card. est nova concessio, sed tantum declaratio juris communis. Igitur qui ex jure communi aut jure ordinario potest alios

cati nulla est reservatio.

22. Episcopus potest absolvi à suo Confessario à casibus sibi commissis per Trident. ex Declaratione Card. Suarez.

23. Solutur difficultas in oppositum.

A quo Confessarius tali casu habeat potestatem. Suarez.

E b absol.

absolvere à casibus reservatis per se vel per alium, & ipse ab illis potest absolvi ab eo, quem ipse pro se deputaverit.

24. An quod Episcopus, idem possit Vicarius Episcopi. Lugo. Jac. de Graffis. Diana.

Argumenta pro parte negativa;

Quod extendit Lugo disp. 20. n. 58. ad Vicarium Episcopi, qui habet potestatem subdelegandi casus Episcopales; quàmvis id neget Jacobus de Graffis in Append. ad decis. aur. lib. 3. c. 8. n. 22. multis adductis argumentis, quæ videri possunt apud Dia. part. 3. tract. 4. resol. 142. omnia autem reducuntur ad voluntatem delegantis, qui non præsumitur, velle ipsum Vicarium comprehendere in facultate, illi concessa, ne sic det occasionem peccandi, quod foret perniciosum concedenti; qui enim occasionem peccandi dat; ipse damnum dedisse videtur. Deinde verba generalia arctantur semper ad solita concedi, & ad id, quod est de jure; sed semper potestas absolvendi, cum potestate subdelegandi, intelligitur data in personam aliorum; & nemo potest auctorizare seipsum; & in generali sermone excipitur persona, cui loquimur; ergo &c.

25. quæ videntur habere locum etiam in Episcopis.

Vgolinus. Floronus.

Sed hæc omnia argumenta etiam locum habent in Episcopis, & nihilominus Pontifex seu Concil. Trident. censetur ipsis concedere illam potestatem, non tantum in personas aliorum, sed etiam in seipsum; ergo idem dicendum est de Vicariis. Et ideo sententiam Lugonis docent Vgolinus de Potest. Episc. c. 39. n. 2. & Floronus de cas. refer. p. 1. c. 3. §. 1. n. 3. apud Dia. supra.

Responsio autem ad argumenta in contrarium, patet ex dictis; si enim Pontifex non dat occasionem peccandi sibi perniciosam, dando talem potestatem Episcopis, neque Episcopus dabit, concedendo Vicariis talem potestatem, & sic de cæteris argumentis.

26. Occurritur objectioni. Diana.

Nec valet dicere, inquit Diana, supra, in tali casu Vicarium seipsum quodammodo absolvere, cum delegatus delegantis officio fungatur. Nam respondeo; quod id locum haberet, ubi jurisdicção delegata est ab eo, cui jurisdicção competit ordinaria: at Vicarius hic subdelegat, subdelegatus autem fungitur vice primi delegantis, ac perinde est, ac si ipse primo delegans delegasset, quo casu sine dubitatione Vicarius absolvi posset. Hæc ille.

Ego autem dico, nullum esse inconveniens, quod in tali casu Vicarius seipsum quodammodo absolvat; si nullum est inconveniens, quod in tali casu Episcopus, qui habet potestatem ordinariam, seipsum quodammodo absolvat.

Habens potestatem delegatam universalem dispensandi potestatem dispensandi secum dispensare. Sanchez.

Et sanè, si ille, qui habet delegatam dispensandi potestatem in universum cum aliqua communitate, cujus ipse est pars, potest secum in iisdem rebus dispensare, ut docet Sanchez lib. 8. de Matrim. disp. 3. n. 10. ne peioris sit conditionis, quàm cæteri ex ea communitate; quidni Vicarius, qui accipit ab Episcopo potestatem ad constituendos Confessarios pro tota Diocesi, tam pro casibus non refer-

vatis, quàm pro casibus reservatis, quidni, inquam, poterit eadem facultate uti circa seipsum, & constituere aliquem, qui se absolvat à reservatis, & non reservatis?

Sed nunquid idem dicendum de Prælati Regularium, & eorum Vicariis cum simili potestate? Affirmat secunda pars Conclusionis, nisi specialiter id eis sit prohibitum. Quæ enim ratio disparitatis? Unde sic legitur in nostris Statutis Generalibus c. 6. §. 22. n. 8. Quàmvis neque Custodes, neque Guardiani ex vi officii sui possint absolvere à prædictis (casibus reservatis per Capitulum Generale) nisi per Ministrum specialiter eisdem committatur; ne tamen ob absentiam Ministrorum, & alias causas, Erarum conscientia periclitentur, Decernimus omnes & singulas, tam Custodes, quàm Guardianos, eo ipso quo tunc fuerint, commissam habere facultatem aliam, passivam, ac etiam commissivam absolvendi suos subditos, atque Fratres hospites, ad suos Convenus adventantes, ab omnibus & singulis casibus supra memoratis, in oculo dimittat admittis. Quoad verò pœnitentia publica, quavis Provincia provideat, prout iudicaverit suo regimini expedire.

Vicariis etiam & Præsidentibus in Convenu, Guardianis absentibus eandem auctoritatem habent absolvendi à casibus reservatis, & ea uti possunt tam activè, quàm passivè, modo in fraudem non expectentur absentia Guardiani. Hactenus Statuta.

Sed quid est passiva facultas absolvendi, aut quid est uti passivè illâ auctoritate? Nihil aliud, quàm posse proprium Confessarium deputare ad se absolvendum à casibus reservatis, à quibus ipse alios potest absolvere.

Atque ut Guardianis non foret concessa illa potestas passiva, putas quia non possent eligere Confessarium, qui eos absolveret à casibus reservatis? Dicastillo disp. 11. n. 284. existimat cap. ult. de Pœnit. & remiss. dari potestatem omnibus Prælati (inter quos numerantur Guardiani, ut alibi ostendimus) eligendi Confessarium, qui absolvat à casibus, etiam Pontifici reservatis. Nam, inquit, pro eligendo sibi Confessario ordinario non videntur indiguisse tali indulto & declaratione.

Quis quæso unquam audivit, tempore Gregorii IX. id est, post annum 1227. aliquot annis post fundatas Religiones S. Dominici & S. Francisci, Episcopos non habuisse facultatem eligendi Confessarium, sed debuisse habere à Papa, à Metropolitanano seu Patriarcha designatum Confessarium pro Confessione ordinaria? Ergo ne detur inanis lex & vacua concessio, & aliquid concedatur illo privilegio seu lege, & præcaveatur diuturna carentia Confessionis, & animarum periculum, aliqua facultas censenda est ibi concedi, quæ antea non habebatur, & per cujus carentiam poterat esse Confessionis carentia & tale periculum.

Non restat verò aliud, nisi indultum, ut

sive cum onere se sistendi, sive absolute concedatur de præsentis talis facultas eligendi Confessarium, etiam pro reservatis, quam eò usque non habuissent. Datur ergo ibi potestas etiam, ut possint absolvi à reservatis, à quibus ipsi possunt suos subditos absolvere, & dare facultatem, ut absolvantur, ne in hoc sint ipsi peioris conditionis, quam sui subditi. Hæc ille.

39. Cap. ult. de Pœnit. & remiss. ali- quid vide- tur conce- sum Præla- tis, quod antea non poterant.

Enimverò aliquid fuisse concessum Prælati in illo jure, quod antea non poterant, significat Gloss. ibi verb. *Permittimus*, dicens: *Sic ergo videtur, quòd Episcopi, vel alii inferiores Prælati exem- pli ante ipsam permissionem non poterant se subicere alicui Confessori, sine licentia sui Superioris* (suprà eod. c. Omnis utriusque, quia nullus Clericus sine licentia sui Episcopi, potest eligere iudicium non sui Iudicis, persona, vel rerum sup. de foro comper. Si diligenti & c. Significasti. & 3 q. 6. Non liceat: ergo multò minus iudicium anime, quod maius est.

Atqui antea istam permissionem, poterant se Episcopi & alii Prælati inferiores subicere communibus & ordinariis, à se designatis Confessariis, & ab eis absolvi à non reservatis; ergo permissio debuit esse Absolutionis à reservatis, eò usque non permittit.

30. Ratio pro- pterea cog- nitur Lu- gonis.

Contrarium nihilominus docet Card. Lugo disp. 20. n. 64. Ratio, quæ ipsam movet, hæc est: quia Episcopi in primis, de quibus potissimum ibi sermo erat, non habebant casus reservatos, nisi soli Summo Pontifici: nam alii omnes reservabantur ipsi Episcopo, qui poterat facile tollere reservationem, quæ ab ipso pendebat, nec habebat alium Superiorem in hoc foro, nisi Summum Pontificem.

Certum est autem, quòd per illud indultum non fuit data illis facultas eligendi Confessarium, qui eos absolveret ab omni censura, & peccato reservato Sedi Apostolicæ: nam licet Aliqui post Trident. concedant, posse Episcopum absolvi à delictis occultis, reservatis Papæ; antea tamen non poterant, nec possunt etiam nunc à delictis non occultis. Non fuit ergo indultum illud pro Absolutione à reservatis, sed pro Confessione ordinaria de aliis peccatis.

31. Probatur etiam ex c. de Pœnit. & remiss. in 6.

Ad quod facit textus in cap. *Si Episcopus* 2. de Pœnit. & remiss. in 6. in principio: *Si Episcopus suo subdito conceverit, ut sibi possit idoneum eligere Confessorem, ille, quem is elegerit, in casibus, qui eidem Episcopo specialiter reservantur, nullam habet penitus potestatem: cum in generali confessione illa non veniant, quæ non esset quis verisimiliter in specie concessurus.* Ergo licentia data Episcopis, & aliis Prælati exemptis, eligendi Confessarium, non fuit ullo modo ad casus reservatos.

Respondio ad hanc probationem.

Resp. Neg. Confeg. do rationem disparitatis: quia ille, de quo agitur in isto textu, ante illam concessionem non habebat potestatem eligendi Confessarium, qui illum absolveret à non reservatis, sicuti habebant Episcopi ante illud indultum Greg. IX.

Ad rationem Lugonis dico; neminem concedere Episcopis generalem licentiam eligendi Confessarium pro quibuscumque peccatis reservatis; sed pro illis tantum, à quibus ipsi possunt suos subditos absolvere; & dare facultatem, ut absolvantur, ne in hoc sint ipsi peioris conditionis, quam sui subditi. Et idem est de aliis Prælati inferioribus Regularibus & sæcularibus exemptis, nisi aliunde eorum potestas per altiorem potestatem fuerit restricta; qualiter restricta videtur in Societate Iesu, in qua Prælati designantur certi Confessarii, qui ipsos absolvant à casibus reservatis, ut docet Dicastillo suprà n. 273. & Lugo suprà n. 60.

32. Responde- tur ad ra- tionem Lu- gonis.

Ut autem Eminent. ostendat, quomodo illa restrictio, seu designatio certi Confessarii, non repugnet juri communi, conatur, sicut diximus, explicare indultum Greg. IX. de peccatis non reservatis.

In Societa- te Iesu Præ- latis design- nantur certi Confessarii reservato- rum. Dicastillo. Lugo. Quomodo illa designa- tio non re- pugnet juri communi.

Suarez verò disp. 27. sect. 2. n. 10. ait, illum textum intelligendum esse cum aliqua limitatione, scilicet, nisi juxta specialia privilegia vel institutionem, à Pontificibus probatam, Prælati inferior Religionis habeat Confessorium designatum à suo Prælati superiore, qui jam est veluti ordinarius Iudex & Pastor ejus in hoc foro: quia tunc nec ratio hujus textus locum habet; neque est verisimile, per hoc generale jus derogari specialia jura, spectantia ad convenientem ordinem Religionis; argum. c. 2. de Pœnit. & remiss. in 6. Quod multò certius erit, si privilegia Religionis post illud commune jus concessa vel confirmata sint.

33.

Explicatio juris comm- unis ex Suarez.

Quoties verò contigerit Prælatum Religionis non habere à Superiore Confessorem designatum, sive quia id non est in more Religionis, sive quia de facto contingit, ut non habeat; tunc uti poterit hæc facultate. In quo etiam servare debet, ut alia etiam propria jura seu privilegia Religionis custodiat, eligendo Confessorem intrâ ipsam Religionem, & non extra, propter easdem rationes. Hæc ille.

Quibus non contentus Dicastillo, suprà n. 282. ulterius expendit verba illa textus: *Præter sui Superioris licentiam*, ita ut illud, *Præter*, sit idem, quòd, *Sine*, aut, *Abique*. Non dixit autem, *Contra*, nempe pro casu, in quo jam Superior providisset plenè de idoneo Confessario, & is adesset; tunc enim non solum *præter*, sed, *contra* sui Superioris licentiam & voluntatem operaretur, & se subduceret à sibi dato legitimo Confessario, & hoc est, quod dicimus non concedi in illo textu. Præsertim cum post illum textum, multis annis antea conditum, venerit Societas, & obtineat confirmationem cum omnibus derogatoriis derogatoriis, etiam mutando, innovando & supplendo expressam mentionem eorum, quibus derogat, ubi opus est. Ita Dicastillo.

34. Explicatio Dicastilloq- nia.

Viderint illi, quorum interest, Conclusi-
oni nostræ hæc limitatio Societatis, & si quæ
similis in aliis Religionibus invenitur, nulla-
tenus repugnat, ut patet ex illis verbis: *Nisi
specialiter id ei sit prohibitum*, scilicet cum suffi-
cienti derogatione juris communis.

Porrò hanc derogationem putat Diana
part. 3. tract. 2. resol. 1. & 2. Item part. 4.
tract. 4. Miscell. resol. 1. & 2. non esse fa-
ctam in suo Ordine (quidquid in contrarium
doceat Peregrinus in Comment. ad Constit.
illius Ordinis Constit. 5. part. 1. c. 9. lit. C.
§. 1.) per illa verba, quæ habentur in Decre-
tis Capitulorum Generalium part. 1. c. 6. n. 1.
*Nemo nostrum sua peccata extero Sacerdoti confiteri
queat, sed iis tantummodò nostratibus Confessariis,
qui à Præposito domus fuerint designati, non obstante
quocumque privilegio, cui nunc totius Religionis no-
mine renuntiamus ac cedimus.*

35.
Diana pu-
tat illi iuri
non esse de-
rogatum in
suo Ordine
contra Pe-
regrinam.

Probatio.

l. 34 ff. de
Testam. mili-
tari.

Et probat. quia privilegium insertum in
corpore juris, ut est illud Greg. IX. reputatur
jus commune; argum. leg. 34. ff. de Testam.
militis, ibi: *Militia missus intra annum testa-
mentum facere cepit, neque perficere potuit; potest
dici, solum ita esse testamentum, quod in militia
fecit, si iure militia fuit scriptum; alioquin, si valuit
iure communi, non esse iure rescissum.*

Villalobos.

Unde in generali derogatione non compre-
henditur sub nomine privilegii, quia eò quodd
insertum est in corpore juris, habetur pro iure
& lege; & ideo Villalobos in Sum. tom. 1.
tract. 9. diff. 5. n. 3. loquens de privilegio
Religiosorum in Clement. Trident. in illo De-
creto revocet privilegia; non tamen illa, quæ
sunt inserta in corpore juris, quia illæ sunt leges
Ecclesiasticæ, & non intelliguntur sub no-
mine privilegii: unde lex, quæ de novo in-
stituitur, non revocat illa privilegia, licet ap-
ponat quascumque clausulas generales, si non
faciat de illis expressam mentionem. Ita Dia.

36.
Quomodo
intelligen-
dum Decre-
tum quod
videtur illi
iuri derogare.

Quæris ab eo, pro quibus ergo hoc Decre-
tum factum sit? Respondet; pro gaudere vo-
lentibus privilegio Bullæ Cruciatæ, vel aliis
licentiis & indulgentiis confitendi culcum-
que, etiam externo Sacerdoti, in seio Superio-
re. Plura de hac controversia vide apud Dia.
locis supra allegatis, quibus supersedeo; quia
perinde est ad veritatem nostræ Conclus. quis
litem vicerit, Peregrinus, vel Diana.

Modus de-
rogandi illi
iuri.

Hoc tantum addo; quando in aliqua Reli-
gione Capitulum Generale vellet restringere,
aut limitare potestatem Prælatorum, ne extra
Ordinem, vel ipsi constentur, vel licentiam
dent aliis confitendi, sive reservata, sive non
reservata, omnino consulo ad evitandas om-
nes quæstiones, ut expressam mentionem fa-
ciat juristi communis seu indulti Greg. IX.
specificè illis prohibendo, ne urantur illo pri-
vilegio. Et ita factum esse in Religione Ci-
sterciensi (teste Dianâ supra) notavit Hiero-

nymus Llamas in Meth. part. 1. c. 5. §. 5.

Præterea notandum; quando Superior Re-
gularis concedit alicui subdito ratione itineri
potestatem confitendi extra Ordinem, Con-
fessorem electum non posse absolvere hunc Re-
ligiosum ab aliquo reservato; argum. cap. si
Episcopus 2. de Penit. & remiss. in 6. supra
allegati: non enim verisimile est, Superiorem
Regularem plus velle concedere suo Religioso
verbis illis generalibus, quam Episcopus suo
subdito; si ergo Episcopus non vult concedere
electo potestatem absolvendi reservata, ut ibi
dicitur; neque Superior Regularis. Ratio quippe
illius textus, etiam in hoc casu militat,
scilicet Reg. 81. de Reg. juris in 6. in gene-
rali concessione non veniunt ea, quæ quis non esset ve-
risimiliter in specie concessurus.

Hinc ex generali commissione non potest
Officialis inquirere, corrigere, deponere, &
punire subditorum excessus, cap. 2. de Offic.
Vicar. in 6. Licet in Officialem Episcopi per com-
missionem officii generaliter sibi factam, causarum
cognitio transferatur: potestatem tamen inquirendi,
corrigendi, aut puniendi aliquorum excessus, seu ali-
quos à suis beneficiis, officiis, vel administrationibus
amovendi, transferri nolumus in eundem: nisi sibi
specialiter hæc committantur.

Et cap. 3. eodem, non potest conferre be-
neficia: Cum in generali concessione nequaquam
illa veniant, quæ non esset quis verisimiliter in spe-
cie concessurus: nec regulariter donare valet is, cui
bonorum administratio, etiam libera est concessa:
Officialis aut Vicarius Generalis Episcopi beneficia
conferre non possunt, nisi beneficiorum collatio ipsi
specialiter sit commissa.

Quærit aliquis, quomodo scietur, quæ sint
illa, quæ verisimiliter in specie non diceretur
quem concessisse?

Respondet Gloss. in prædictam Reg. verb.
In generali. Potest hoc cognoscere ex impossibili, vel
inhumana vel dura separatione; ut puta ministeria
artis suæ, vel quæ ad affectionem pertinent, generaliter
obligatione non veniunt. Ut in leg. Obligatione 6.
ff. de Pignorigibus, cum 3. legibus sequent. Obli-
gatione generaliter rerum, quas quis habuit, habitu-
rusve sit, ea non continentur, quæ verisimile est
quemquam specialiter obligaturum non fuisse: ut puta
supellex; item vestis relinquenda est debitori, & ex-
mancipus; quæ in eo usu habebat, ut certum sit cum
pignori daturum non fuisse, proinde de ministeriis
eius, perquam ei necessarius, vel quæ ad affectionem
eius pertineant, vel quæ in usum quotidianum ha-
bentur &c.

Item in eo, si alicui tertio præjudicent; l. 1. §. 1.
argum. leg. 1. §. Merito. & §. Si quis ff. Ne quis
in loco publ. Vel turpia, inhonesta sive im-
possibilia sint; argum. cap. 2. de Iurejurando
in 6. Vel salvâ dignitate fieri non possint; ar-
gum. leg. Nepos Proculo 125. ff. de verb. signif.
Vel denique si majoris momenti sint; argum.
cap. fin. de Offic. Vicarii in 6. supra allegato.

Iam autem, Absolutio à reservatis indubiè majoris momenti est, & ideo generalibus verbis confitendi sua peccata extra Ordinem, non censetur comprehensa; cum equidem illa verba habeant suam utilitatem: nam concedunt Absolutionem à non reservatis, quæ aliàs foret illicita & invalida.

Nec obstant lex 147 ff. de Reg. juris: *Semper specialia generalibus insunt*, & similes textus; nam restringendi sunt & intelligendi, nisi ex verisimili conjectura loquentis vel disponentis seu concedentis, aliud colligatur, sicut impræsentiarum colligitur.

Non gravetur Lector, si adhuc unum aut alterum casum proposuero. Religiosus habet à suo Provinciali auctoritatem passivam, ut absolvetur à reservatis à quovis legitimo Confessore; toties quoties; postus extra Conventum ratione itineris, cum licentia tacita vel expressa confitendi extra Ordinem, quæro, an possit à Clerico seculari vel Religioso alterius Ordinis absolvi à peccatis reservatis?

Respondeo cum Portel verb. *Confessor erga Fratres* n. 12. affirmativè: quia nihil deest ad validam Absolutionem. Præsertim accedente privilegio, concessio Patribus S. Hieronymi in Hispania (teste Portel supra n. 13.) ut existentes extra Conventum possint eligere Confessorem Regularem vel secularem; qui eos absolvat ab omnibus casibus, à quibus absolvi possent existentes in Monasterio. In Compend. dicti Ordinis verb. *Absentes à Monasterio* §. 10. Et in eodem Compend. verb. *Absolvere* §. 2. illis conceditur, ut absentes à Conventu possint absolvi per Confessorem secularem ab omnibus casibus excommunicationis, & aliis qualitercumque incuris, reservatis Episcopis per jus sive per constitutiones, sive per consuetudinem.

Sed nota, inquit prædictus Auctor, quod per hoc non conceditur Absolutio à reservatis Prælati Ordinis. Quippe Pontifices per sua privilegia non volunt præjudicare potestati Superiorum Regularium, nisi clariùs id exprimant.

An autem Regularis extra Conventum habens licentiam confitendi cuivis Confessori approbato, possit confiteri Confessori alterius Ordinis, qui est Confessor tantum Fratrum, & non secularium, affirmat Portel supra n. 14. Nam, inquit, Concil. Trident. sess. 23. c. 15. quando in Confessore requirit approbationem Episcopi, loquitur tantum de Confessionibus seclularium, etiam Sacerdotum. Nihil verò loquitur de Confessionibus Religiosorum ad invicem: unde cum talis Confessor, de quo proximè, sit approbatus pro Regularibus, & Prælati subdito illo non vetet, immo virtualiter permittat in illo verbo generali (*Confessori approbato*) valida videtur talis Confessio. Hæc ille.

Consonat Rodrig. to. 1. qq. Regul. q. 62. a. 5. licentia enim Prælatorum, inquit ille, secundum jus commune debet regulari, secundum quod Religiosi non astringuntur confiteri approbati ab Episcopis.

Prorsus non astringuntur secundum jus commune; sed quæstio, an per Prælatos non possint astringi, & an illud verbum generale: *Confessori approbato*, non astringat; cum per Confessorem approbatum, communiter intelligatur approbatus ab Episcopo. Unde adverto, Rodrig. non uti illo verbo, sed verbo generaliori, scilicet, *Cuicumque Confessori Regulari*; ut autem aliquis sit Confessor Regularis, non requiritur approbatio Episcopi. At dubium est; an ut aliquis sit Confessor approbatus, non requiratur approbatio Episcopi, ut patet ex alibi dictis; ubi de Confessario eligendo vi Iubilæi.

Interim, sicut ibi diximus, sufficere Confessarium approbatum à Prælato Regulari, tametsi Iubilæum requirat Confessarium approbatum, ita hic consequenter placet sententia Portel, nisi Prælati clariùs expresserit suam mentem.

Si autem queritur, an duo Fratres, itinerantes de licentia Prælati, quorum neuter est Confessor Fratrum, possint se invicem licitè & validè absolvere? Responder. Portel supra n. 14. attendendam esse praxim Religionis; in nostra enim Franciscana, in qua frequentiores sunt egressus similium Fratrum Sacerdotum simplicium, hoc nunquam vidi præticari, & res omnino nova apud nos videbitur; maxime quia Guardianus, apud nos non potest facere cum sua licentia Confessores Fratrum, sed id solus Provincialis potest facere. Quod si in aliqua Religione vel Provincia obtinuit consuetudo ita faciendi, non condemnabo; quia, ut docent Navar. Rodrig. & Suarez, potest Prælati dare licentiam subdito itineranti, ut confiteatur cuilibet Sacerdoti idoneo, non approbato ab Episcopo.

Et præterea; illud pro tunc non est Prælatum localem approbare in Confessorem absolute, sed uti epicheia, & uti illo, quod secundum jus commune aliàs potest facere, nisi foret restrictum; sed pro nunc videtur concessum. Sed tamen, ut dixi, apud Franciscanos non consulo, propter rationem tactam; & inauditam consuetudinem. Hæc ille.

Ego dico; aliquando licitam fuit in nostra Provincia confiteri in termino Sacerdoti non approbato; quàmvis jam illa licentia revocata sit per Statuta Provincialia cap. 7. §. 1. n. 1. ibi: *Non possint autem (Patres & Fratres) confiteri Sacerdoti non approbato, nequidem in termino, revocata licentia circa hoc aliquando habita.*

Igitur itinerantes, quàmvis aliquando poterint confiteri Sacerdoti non approbato, hodie tamen non possunt, ita ut eorum Absolutio

& Rodria gucc.

43. Ratio dubitandi.

Auctor subseribit sententia Portel.

44. An duo Fratres itinerantes, quorum neuter est Confessor Fratrum, possint se invicem absolute?

45. Aliquando id concessum fuit in nostra Provincia.

Iam autem non possunt id amplius facere.

tio non tantum sit illicita, sed etiam invalida defectu jurisdictionis, quam Confessarius Regularium debet accipere à Prælo Religionis, vel à Summo Pontifice: non accipit autem à Prælo Religionis, nam ille revocat suam licentiam, per quam antea accipiebat jurisdictionem; neque à Summo Pontifice, ut nimis clarum est; ergo &c.

46. Confessarius approbatus ab Episcopo, non potest absolvere Regulares sine licentia Prælatorum.

Atque hæc etiam est ratio, quare Confessarii approbati ab Episcopis, licet possint audire Confessiones Presbyterorum secularium, & aliorum Christi fidelium, equidem nisi de licentia Prælatorum invalidè absolvant Regulares; ratio, inquam, est, defectus jurisdictionis, quam debent accipere vel à Summo Pontifice, cui immediatè Regulares subjiuntur, vel ab ipsorum Prælati.

A Summo Pontifice non accipiunt; nam Clemens IV. ut refertur in Monument. Ord. in 1. impress. fol. 58. & in 2. fol. 42. concess. 338. *Inhibuit universis Ecclesiarum Prælati, & aliis quibuscumque, ne Confessiones FF. Min. presumant, eorum Prælati invitati, audire.* Et in 2. impress. fol. 188. conc. 75. idem habetur quoad Carmelitas. Et idipsum quoad Fratres Prædicatores in eisdem fol. 258. conc. 563. continetur. Ita Rodrig. to. 1. qq. Reg. q. 62. a. 4. Neque eam habent à Prælati Regularium, ut nimis evidens est, si, ut supponitur, absque ipsorum licentia absolvant; ergo &c.

Rodriguez.

Sed quoniam de itinerantibus sermo incidit, quæro generaliter, quid agendum cum peregrinis, habentibus peccatum reservatum? Pro responione instituo novam Conclusionem.

CONCLUSIO III.

Vagus & peregrinus subjacent reservationi Episcopi, cujus subditis confitentur. Peregrinus exemptus est à reservatione proprii Episcopi, saltem quando non fit in fraudem.

47. Quis dicatur vagus.

Reservatio potius localis est, quam personalis.

Vagum dicimus, qui nupiam habet fixum domicilium. Hic ergo vel nullius Episcopi reservationi subjacet, quod videtur absurdum, vel subjacet reservationi Episcopi, cujus subdito confitetur, sicuti obligatur jejunio, & aliis legibus illius Diœcesis, in qua pro tempore moratur.

Enimverò reservatio, localis potius est, quam personalis, neque ita concernens pœnitentes, quam bene ipsos Confessarios, quibus subtrahitur jurisdictionis absolvendi ab hoc vel illo peccato. Sicuti ergo Confessarius, cui omnis omnino jurisdictionis subtrahitur, neque

vagus, neque peregrinus, neque incolam potest validè absolvere ab ullo peccato; pari, dico, ratione, cui subtrahitur jurisdictionis absolvendi ab hoc vel illo particulari peccato, neminem potest sive vagum, sive peregrinum, sive incolam ab eodem peccato absolvere. Et per consequens Confessarius, cui plena jurisdictionis relinquitur, potest tam vagum, quam peregrinum & incolam absolvere ab omnibus peccatis, nullo prorsus excepto.

Ergo nulla est ratio, quare vagus non possit absolvi à peccato, alibi solum reservato, cum vagus de jure communi possit confiteri in loco, in quo pro tempore moratur, & aliunde Episcopus reservans, non potuerit restringere jurisdictionem Confessarii, sibi non subditi. Et consimiliter non apparet, quo jure vagus possit absolvi à peccato hic reservato, tametsi non alibi; cum Episcopus reservans, potuerit restringere jurisdictionem Confessarii, sibi subditi.

Breviter, neque Pontifex, neque Episcopus censetur Confessariis concedere majorem jurisdictionem in vagos, quam in alios; sed prorsus eandem. Ergo quidquid possunt cum aliis, etiam cum vagis, & non plus vel minus.

De peregrinis est major difficultas, cum ex sola Episcopi, vel Parochi interpretativa licentia, extra Diœcesim confiteri possint, ut plures docent, & hic pro reservatis non possit dare licentiam, ille autem non velit, ne aliò proficiscentium conditio melior sit, quam domi confitentium.

Accedit generalis dispositio juris Canonici cap. 2. de Pœnit. & remiss. in 6. *Si Episcopus suo subdito concesserit, ut sibi possit idoneum eligere Confessorem, ille, quem is elegerit, in casibus, qui eidem Episcopo specialiter reservantur, nullam habet penitus potestatem.*

Nihilominus Conclusionem nostram pro utraque parte docet Suarez disp. 30. sect. 1. n. 4. & 5. (post Cajet. in Sum. verb. *Absolutio* 2. Palud. dist. 17. q. 3. D. Antoninum 3. part. tit. 17. c. 4.) fundamentum, inquit, est; quia ille, qui sic versatur in alieno Episcopatu, non ideo ibi confiteri & absolvi potest, quia utitur facultate eligendi Confessorem; sed quia hoc ipso, quod versatur in alieno Episcopatu, potest ibi absolvi more incolarum illius Diœcesis, & ita se gerere, ac si esset subditus Episcopi illius loci: hoc enim sensu intelligi debet consuetudo supra declarata, & ab Eugenio IV. approbata. Quia Confessores alterius Diœcesis non tenentur scire, quin casus reservati sint alteri Episcopo: ergo debent hunc audire & judicare juxta ritum sui Episcopatus; ergo & facultas ab alio data, seu consuetudo, quæ in hac parte prævaluit, in hunc modum interpretanda est. Hæc ille.

Quibus subscribit Henriquez & Villalobos, quos citat & sequitur Dia. part. 3. tract. 4. resol. 103. Item Card. Lugo disp. 2. a. n. 72. Lugo Arriaga